

Sytuacja egzystencjalna

- Skąd wiemy, że dana osoba naprawdę istniała? – zastanawiał się Janek, który od dwóch godzin uczył się do sprawdzianu i miał już trochę dość.
- Z przekazów historycznych – odpowiedział Michał. – Zwykle osoby, o których się uczymy i które pamiętamy do dziś, zrobiły kiedyś coś naprawdę ważnego. I dlatego różni kronikarze, historycy i badacze spisywali ich dzieje, żeby przekazać je swoim potomnym.
- A jeśli jakiś kronikarz coś sobie wymyślił?
- To byłoby raczej mało prawdopodobne, pomyśl, przecież czytali to ludzie mu współcześni. Jak mógłby

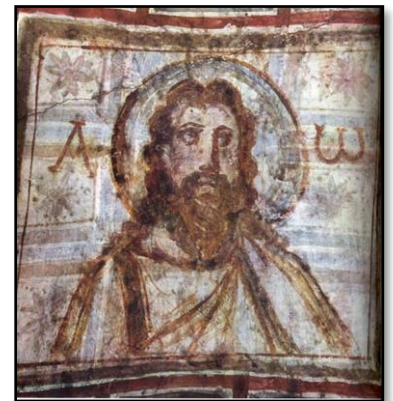
kłamać? Poza tym często mamy do czynienia z więcej niż jednym źródłem. Bywało tak, że wiele osób pisało o tym samym człowieku albo o tych samych wydarzeniach. Często ci ludzie nie znali się nawzajem i mieszkali bardzo daleko od siebie.

– Jest coś w tym, co mówisz – zgodził się Janek i z westchnieniem ponownie zanurzył nos w książce.

Wprowadzenie

Niektórzy ludzie, dla których Jezus jest postacią niewygodną i przeszkadzającą w życiu, chcieliby Go usunąć z kart historii. Nie ma jednak najmniejszych wątpliwości, co do tego, że Jezus jest postacią historyczną. Biorąc pod uwagę źródła historyczne na bycie śmiesznym naraża się osoba twierdząca, że Jezus nie istniał. Na podstawie dokumentów wiemy, kiedy i gdzie się urodził, gdzie mieszkał i kiedy zmarł.

Oczywiście, najwięcej o Jezusie Chrystusie wiemy z Ewangelii i innych pism Nowego Testamentu. Niektórzy przeciwnicy chrześcijaństwa mówią jednak, że pisma chrześcijańskie są mało wiarygodne, bo ich autorami są chrześcijanie, którym zależało na tym, żeby potwierdzić życie Jezusa. Nie jest to prawda, bo Nowy Testament jest także niepodważalnym źródłem historycznym. Okazuje się jednak, że nie tylko dokumenty chrześcijańskie mówią o Jezusie i potwierdzają, że żył naprawdę. Właśnie teraz je poznamy.

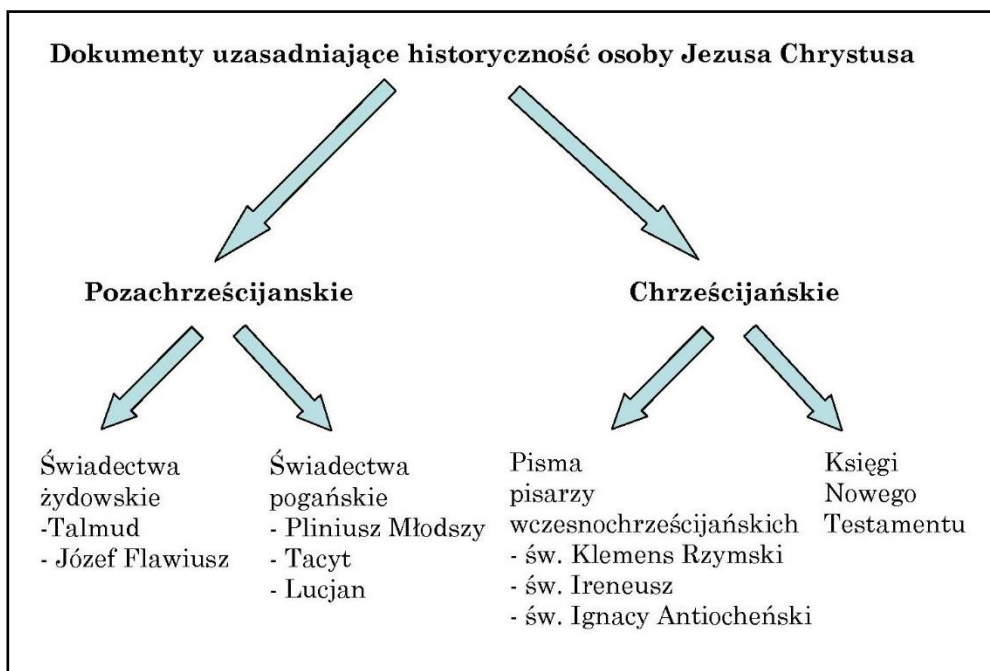
Świadectwa pisarzy żydowskich

➤ Talmud – jest zbiorem norm prawnych i przepisów religijnych, stanowi rabinistyczny komentarz do żydowskiego Prawa (Tory). Talmud został zredagowany w latach 350–400 po Chrystusie. Zawiera jednak wiele wzmianek historycznych dotyczących czasów wcześniejszych. Tekst Talmudu był skrupulatnie strzeżony, więc niemożliwe były jakiegokolwiek późniejsze wpisy. Talmud nieprzychylnie mówi o Jezusie, oskarżając go o to, że odwodził ludzi od judaizmu. Słowa te mimo wrogości potwierdzają to, że Jezus jest postacią historyczną.

- Dawne dzieje Izraela autorstwa Józefa Flawiusza (37–103). W dziele tym, powstałym między 93 a 94 rokiem, Flawiusz wspomina o Jezusie, jako o bracie Jakuba, przywódcy chrześcijan w Jerozolimie. W dziele Flawiusza można przeczytać o Jezusie m.in. takie słowa: *„Istniał także w owym czasie mąż mądry, czy jednak godzi się go nazywać mężem, był on bowiem wykonawcą cudownych dzieł, nauczycielem ludzi, którzy prawdę z rozkoszą przyjmują. Wielu Żydów, wielu też pogan przyciągnął do siebie. [...] Kiedy Go Pilat, oskarżonego przez przełożonych, skazał na śmierć krzyżową, nie przestali Go kochać? [...] Plemię, które wzięło od Niego nazwę, przetrwało aż do naszych czasów”*.

Świadectwa pisarzy rzymskich:

- Tacyt (54–119) – historyk rzymski, który w swoich Rocznikach wspomina Jezusa: *„Aby zniweczyć hałaśliwe wieści (oskarżające go o wzniecenie pożaru Rzymu), Neron podsunął winnych i na najbardziej wyszukane kary oddał tych, których ludność, jako znienawidzonych z powodu ich zbrodni, nazywa chrześcijanami. Twórca tej nazwy, Chrestos, za rządów Tyberiusza został przez prokuratora Poncjusza Pilata skazany na śmierć”*.
- Swetoniusz (75–160) – historyk rzymski, który specjalizował się w pisaniu żywotów cesarzy, stwierdza w żywocie Klaudiusza: *„Żydów wypędził z Rzymu za to, że bezustannie wichrzyli, podżegani przez Chrestosa”*.
- Pliniusz Młodszy (62–113) – namiestnik Pontu i Bitynii, w liście do cesarza Trajana pyta, jak ma postępować z chrześcijanami, gdyż nie widzi podstaw prawnych do ich prześladowania. Jedyną winą chrześcijan jest to, że *„mieli zwyczaj zbierać się w oznaczonym dniu przed świętem i wygłaszać hymn Chrystusowi jako Bogu”*.

Jezus, kiedy żył na ziemi, pomagał potrzebującym, karmił głodnych, uzdrawiał chorych, wskrzeszał umarłych. Jego życie jest przykładem tego, w jaki sposób przeżyć życie w miłości. Jako chrześcijanie powinniśmy Go w tym naśladować. Nie wolno nam jednak odkładać decyzji na później. Trzeba podjąć konkretne decyzje. Można np. zaangażować się w wolontariat lub w pracę koła Caritas.

Zadanie:

Kliknij:
<https://learningapps.org/view10841308>

Zadanie:

Kliknij:
<https://learningapps.org/view12062555>

Modlitwa

Jezus jest Słowem, które stało się ciałem.

Jezus jest Chlebem Życia.

Jezus jest Ofiarą, złożoną na krzyżu za nasze grzechy.

Jezus jest Ofiarą, złożoną podczas Mszy św.

za grzechy całego świata i za moje grzechy.

Jezus jest Słowem, które trzeba głosić

Jezus jest Prawdą, którą trzeba szerzyć.

Jezus jest Światłem, które trzeba zapalać.

Jezus jest Życiem, którym trzeba żyć.

Jezus jest Miłością, którą trzeba kochać.

Jezus jest Radością, którą trzeba dzielić.

Jezus jest pokojem, który trzeba ofiarowywać.

Jezus jest Chlebem Życia, który trzeba jeść.

(...)

Jezu, miłuję Cię całym sercem, całą moją istotą.

(...)

Teraz i na całe życie (...)

Matka Teresa z Kalkuty

Zapamiętaj!

Historyczność Jezusa stanowi niepodważalny fakt. Zarówno źródła chrześcijańskie, jak i pozachrześcijańskie dowodzą, że Jezus żył w konkretnym czasie i miejscu. Wiemy o Nim o wiele więcej niż o innych postaciach historycznych tamtego okresu. Naśladując ziemskie życie Jezusa, ludzie powinni żyć miłością i pomagać potrzebującym.

Źródła grafik:

<https://pixabay.com/pl/photos/dla-doros%C5%82ych-pami%C4%99tnik-dziennik-1850177/>

https://pl.wikipedia.org/wiki/Sztuka_wczesnochrze%C5%9Bcija%C5%84ska#/media/Plik:Christ_with_beard.jpg

<https://scholaris.pl/resources/run/id/68974>